

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 521

гр. Благоевград, 07.10.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в закрито заседание на седми октомври през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Андонова

Членове: Росица Бункова
Петър Пандев

като разгледа докладваното от Татяна Андонова Въззивно частно
наказателно дело № 20221200600712 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72 ал. 1 от НПК вр. с чл. 402 от ГПК.

Образувано е по повод депозиран частен протест на прокурор при РП
Благоевград, ТО Петрич срещу Определение № 264/23.08.2022г. по ЧНД №
565/2022г. по описа на ПРС.

В протеста на прокуратурата се настоява, че определението на РС –
Петрич е неправилно и незаконосъобразно. Излагат се подробни съображения
за неправилно тълкуване от страна на районния съд на Решение на СЕС по
дело С -393/2019 г. по преюдициално запитване на АС – Пловдив, както и
неправилно приложение на тълкуването в ТР № 2/11.10.2012 г. по тълк.д. №
1/2012 г. на ОСНК на ВКС и превратно тълкуване на събраните по
досъдебното производство доказателства. Акцентираща се на доводи, че
събраните доказателства по делото несъмнено установявали извършено
престъпление по чл. 240а, ал. 3, т. 2 и т. 3 вр. ал. 1 НК, като добиването на
подземни богатства било извършено от работници на „Р.Ю.“ ООД –
Благоевград и „А.С.М.“ ЕООД, изпратени от своите работодатели, което
предвижда в ал. 7 на чл. 240а НК, превозното и преносното средство,
послужило за превозването или пренасянето на предмета на престъплението
да се отнема в полза на държавата и когато не е собственост на дееца, освен
ако стойността му явно не съответства на тежестта на престъплението.
Според прокурора, подал протест, в конкретния случай било налице

изключение от изискването да е възникнала фигурата на обвиняем, при преценка на основателността на искането, като цитираното в съдебното определение решение на СЕС било неотнормимо към настоящия казус, а следвало да се има предвид Решение по дело А. срещу Б.. Прокурорът възразява и срещу посоченото в атакуваното определение, че решението на СЕС не допускало конфискация на имуществото, защото при допускане на обезпечение съдът не решавал делото по същество и по естеството си обезпечителната мярка не нарушавала правата на собственика на превозното средство. Искане се атакуваното определение да бъде отменено като неправилно и постановено ново, с което се допусне исканото обезпечаване на бъдещо отнемане на пътно превозно средство в полза на държавата, като се наложи заповор върху товарен автомобил марка и модел „С.***Ц.***“ с рег. № ****, собственост на „А.А.***“ ЕООД, гр. С., по ДП № 314 ЗМ 272/2022 г. по описа на РУ – Петрич.

Протестът е изпратен във въззивната инстанция, като материалите по ДП № 314 ЗМ 272/2022 г. по описа на РУ – Петрич са изискани допълнително след приключване на идентични производства пред настоящата инстанция.

Самото определение оставя без уважение искане на прокурора с правно основание по чл. 72 НПК за вземане на мерки за обезпечаване на отнемане на вещи в полза на държавата чрез налагане на обезпечителна мярка „заповор“ върху товарен автомобил марка и модел „С.***Ц.***“ с рег. № ****, собственост на „А.А.***“ ЕООД, гр. С., като обезпечаването се иска по ДП № 314 ЗМ 272/2022 г. по описа на РУ – Петрич.

Въззивният съд, като взе предвид доказателствата по делото и съображенията в протеста приема, че първоинстанционният съд правилно е изяснил фактологията, според която ДП № 314-ЗМ 272/2022г. по описа на РУ МВР Петрич било образувано и водено за извършено престъпление по чл. 240а ал.3 т.2 и т. 3 вр. с ал. 1 от НК. По делото нямало привлечен в качеството на обвиняем, а е затова че на 09.08.2022г. добивали подземни богатства без предоставена концесия по ЗПБ в близост до поречието на р. С. на около 500м. и в непосредствена близост до коритото на р. М. в м. „К.“ землището на с. М., с координати **** в квалифицираните случаи по ал. 3 на същата норма. По делото били извършени множество процесуално следствени действия, като били иззети и вещевени доказателства, измежду

които посоченият товарен автомобил, за който били събрани доказателства, че е послужил за осъществяване на престъплението. Предвид тези доказателства РС-Петрич е отказал да издаде обезпечителна заповед по искане на РП Петрич, като е приел, че не следва да се налага заповед върху автомобила, предвид обстоятелството, че последният е собственост на ЮР, за което не може да се повдигне обвинение, тъй като наказателната отговорност е лична и че не се налага за обезпечаване на бъдещото отнемане в полза на държавата по аргумент на нормата на чл. 240 а ал. 7 НК, предвиждаща че превозното средство послужило за превозване или пренасяне на предмета на престъплението се отнема в полза на държавата и когато не е собственост на извършителя. Позовал се е на цитираното Решение на СЕС по дело С - 393/2019 г. по преюдициално запитване на АС – Пловдив.

При тези относими към въпросите поставени в протеста факти въззивният съд приема, че същият е подаден в срок и допустим, но разгледан по същество неоснователен.

Настоящото производство се разглежда по правилата на чл. 402 от ГПК, което е приложимото право предвид разпоредбата на чл. 72 ал. 1 от НПК, според която по исканията свързани с мерките за обезпечаване на отнемането на вещи в полза на държавата се прилага реда по ГПК. Към настоящия момент не се оспорва, че доказателствена съвкупност водела до несъмнения извод за наличие на обосновано предположение, че е извършено престъплението, за което е било образувано и се води ДП, както и че не се съдържат доказателства, които да разколебават обвинението, следователно същото е вероятно, от гледна точка на терминологията в ГПК. Като взима предвид доминиращото значение на специалните правила в наказателното производство възприема, че сочената предпоставка е единствено съпоставима с изискванията за обосноваността на предположението, че е извършено престъплението. В подкрепа на възприетата аналогия е обстоятелството, че терминът е възприет в чл. 56 от НПК, който е в същия раздел 2 на глава 7, в който е и разпоредбата на чл. 72 от НПК. Именно съобразявайки доказателствата по делото съдът приема, че към настоящия момент е налице обоснованост на предположението, Т.е. налице е достатъчна степен на вероятност за реализиране на наказателната отговорност спрямо извършителите в хода на процесното наказателно производство за престъплението, за което се води.

Според процедурата в ГПК, съобразена с особеностите на наказателното производство, следва да се прецени доколко конкретния престъпен състав предвижда основания за налагане на обезпечение, като предвижда отнемане. В конкретния случай престъплението, за което се води наказателното производство е това по чл. 240а от НК, като в ал. 7 се предвижда отнемане на МПС послужило за превозване и пренасяне на предмета на престъплението. С решение на СЕС от 14.01.2021г. по дело С-393/2019г. с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267ДФЕС от Апелативен съд Пловдив (Б.) с акт от 16 май 2019 г. е било прието, че Член 4 от Рамково решение 2005/212 във връзка с член 47 от Хартата на основните права трябва да се тълкува в смисъл, че не следва да се допуска национална правна уредба, която позволява в наказателно производство да се конфискува имущество, принадлежащо на лице, различно от извършителя на престъплението, без това лице да разполага с ефективни правни средства за защита. В този аспект следва да се разглежда и настоящия случай. По аргумент на чл. 485 от НПК решението на СЕС има значение за правилното решаване и на настоящото производство. Съгласно него, и нормата на чл. 240а ал. 7 от НК засяга добросъвестно трето лице, което не е знаело и не е могло да знае, че имуществото му е използвано за извършване на престъпление, подобна конфискация представлява, по отношение на преследваната цел, непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на неговото право на собственост. Че собственика на МПС, се явява трето лице се аргументира с обстоятелството, че същото е ЮЛ, а именно „ А.А.**** „ ЕООД, спрямо което не може да се реализира наказателна отговорност, която се отнася само до конкретно физическо дееспособно лице. Следователно нормата не зачита правото на собственост, гарантирано в член 17 от Хартата и не следва да се прилага, още повече, че както е прието в решението, съгласно член 47 от Хартата всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд, а такива няма извън настоящата процедура.

Изложените мотиви са аргумент настоящият съд да приеме, че след постановяване на посоченото решение на СЕС, е отпаднала обезпечителната нужда, тъй като правното основание, поради което е била наложена няма

правно действие, следователно и липсва основание за налагане на заповед, върху вещи, които не биха могли да са собствени на извършителя на престъплението/ макар и такъв да няма по настоящото производство/.

Поради изложените съображения въззивният съд е приел, че не следва да се споделят като законосъобразни разсъжденията на прокурора в протеста, че защото в случая се касаело за налагане на обезпечителна мярка, а не за отнемане на превозното средство с акт по съществото на делото, не се нарушавали правата на собственика. Същевременно се споделят мотивите на районния съд, че в случая не може да се приеме, че са налице основания за бъдещо отнемане на превозното средство, върху което се иска налагането на заповед, в полза на държавата при евентуален осъдителен съдебен акт, ако бъде привлечено лице като обвиняемо, тъй като този автомобил макар и по смисъла на закона да е средство за извършване на престъпление по чл. 240а НК и изрична законова разпоредба – ал. 7 на чл. 240а НК, да предвижда отнемане, това отнемане следва да е съобразено с добросъвестността на собственика и възможността същият да оспори отнемането, каквато не е дадена в сегашната Законова регламентация/няма възможност за защита дори с право на жалби или участие в образувано съдебно производство/.

Във връзка с цитираното в протеста Решение на ЕСПЧ от 7 ноември 2019 г. по дело „А. срещу Б.“ мотивите на същото не дават основание да се приеме основателност на искането за заповед върху вещь, принадлежаща на лице, различно от дееца, когато законът предвижда отнемане на такава вещь като средство, което е послужило за извършване на престъпление, тъй като в разглеждания в решението казус обезпечение е наложено на собствени на дееца вещи, като е отменено по отношение допуснатото обезпечение върху вещи, които не са собственост на обвиняемия по делото.

Мотивиран от изложеното, въззивният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 264/23.08.2022г. по ЧНД № 565/2022г. по описа на ПРС.

Определението на въззивната инстанция е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____